

Calexis

VICTOR KOP

CALEXIS novelle

© 2024 Victor Kop

Omslagontwerp Studio THIMX, Antwerpen

ISBN 9789465123219

Voor Thirza, met hart en ziel

In every dream home a heartache
And every step I take
Takes me further from heaven
Is there a heaven?
I'd like to think so

Bryan Ferry

INHOUD

1. Een twee-eenheid 9
2. Charlotte of de plaats delict 11
3. Word je hier geil van? 13
4. Smurfen lusten er wel pap van 15
5. Geen medicijn of kruid tegen opgewassen 21
6. Onder de Judasboom 25
7. Zure trol 28
8. Wat was dat!?! 33
9. Een stille tocht 37
10. Twee doosjes Diarem 43
11. Prikken 49
12. Krom geslagen spijkers en roestige metaalkrullen 52
13. Een kloostercel in de orde der Kartuizers 58
14. Clowntje from Hell 62
15. Een twijfelaar 64
16. Ik heb het weer gedaan, meneer 68
17. Het alziend oog van de wipkip 76
18. Coward 78
19. Over een balk naar het dodenrijk 81
20. Neuken op een mosgroene canapé 85
21. Een vlijmscherp snoeischaartje 88
22. Oehoeuheuhiaiaiojaah! 90
23. Mister Insect returns 95
24. Ik geef je tien minuten 98
25. Inflatable doll, Lover ungrateful 105
26. Een Houdini-act 109

Een twee-eenheid

Na het onbarmhartige incident in de eens zo veelbelovende lentedag was het hard gaan regenen. Calexis zat doorweekt in het park op de reling van een bruggetje waarvan de uiteinden waren versierd met koperen slangenkoppen. Ze hield haar hoofd stevig vast alsof het elk moment kon exploderen; haar blauw geverfde kapsel had uitgroei van een paar centimeter en al haar nagels waren tot bloedens toe afgebeten. Wezenloos staarde ze naar de bloedrode maan die weerspiegelde in de sloot.

“Waar blijf je nou, Jonathan? Ik kan nu écht wel wat te roken gebruiken,” fluisterde ze wanhopig met een overslaande snik in haar stem.

Twee zwarte zwanen zwommen loom vanuit de duisternis de sloot in en verstoorden zo de rimpelloze weerspiegeling van de volle maan.

“Pleur op! Ga weg godverdomme, ga weg!” schreeuwde ze tegen hen.

De zwanen verdwenen schichtig de duisternis weer in.

Tussen de bomen en struiken schenen felle lichtbundels van meerdere zaklampen. Ze keek verschrikt op en dreigde haar evenwicht te verliezen, in een reflex greep ze met beide handen de reling van het bruggetje vast.

“Calexis?” schreeuwde een donkere mannenstem vanuit het park, vrijwel direct gevolgd door een schelle vrouwenstem.

Ze zette zich af en vluchtte weg tussen twee metershoge bloeiende rododendrons.

Op nog geen twee kilometer van het bruggetje klonk *In every dream home a heartache* van Roxy Music uit de autospeakers. Jonathan Gouverneur was met zijn voorhoofd op het stuur in slaapgevallen. Hij schrok wakker en wist even niet waar hij zich bevond. Langzaam drong het besef tot hem door dat hij in de Volvo 340 van zijn moeder zat. Het verroeste barrel stond geparkeerd op de oprit naast een met klimop overwoekerde villa. Op een klok, die met een zuignap op de beregende voorruit was geplakt, zag hij tot zijn

verbijstering dat het al vroeg in de ochtend was. Een vos kwam vanuit de struiken de oprit opgelopen en staaarde naar hem met groen oplichtende ogen. Jonathan pakte een halfopgerookte joint uit de asbak. De vos bleef brutaal in zijn richting kijken. Op het moment dat hij met een aansteker vuur in de joint joeg, vluchtte het beest schichtig weg. Hij inhaleerde diep, blies de rook langzaam uit en smeed de aansteker op het dashboard neer. Aan zijn vingertoppen zag hij wat bloed kleven. In een reflex wreef hij er met zijn duim over. Er werd een gave huid zichtbaar, het geronnen bloed bleek niet zijn eigen bloed te zijn. Hij lachte ongemakkelijk en streek even met zijn wijsvinger over een oud litteken op zijn wang. Na nog een flinke hijs te hebben genomen, drukte hij ontspannen zijn achterhoofd tegen de versleten hoofdsteun aan. Ineens sloeg hij met zijn handen op zijn broekzakken, die leeg waren. Hij was zijn portemonnee kwijt, op de 10de verdieping uit zijn zak gevallen, dat kon niet anders. Hij moest terug, redden wat er te redden viel. Gehaast draaide hij het contactsleuteltje om, de motor van de Volvo sloeg onmiddellijk weer af. Jonathan probeerde het nogmaals. Hij trapte het gaspedaal vol in en reed de oprit af, een straat met jarentwintig villa's in. Boven de daken was het begin van de zonsopgang te zien, de hemel was dieppaars gekleurd met oranje accenten.

Charlotte of de plaats delict

In de verte doemde een kantorencomplex in aanbouw op; drie gigantische torens -die in hoogte net iets van elkaar verschilden- staken scherp af tegen de inmiddels paarsoranje gekleurde hemel. Jonathan reed in de gammele Volvo 340 over een onverharde weg richting de kantoortorens en voelde zijn handen steeds natter worden, een straaltje zweet sijpelde langs het stuur. Op het bouwterrein voor het kantorencomplex hingen grote mistpluimen tussen gigantische stapels bakstenen en opgestapelde betonplaten. Hij veegde zijn bezwete handen vluchtig aan zijn broek af en gaf het stuur een ruk naar rechts. Achter een elektriciteitshuisje parkeerde hij de auto. Hij liep het bouwterrein op en zag hoe twee mannen in witte pakken bezig waren de ingang van de hoogste kantoortoren met een rood-wit lint af te zetten. “Dit is het dan,” mompelde hij binnensmonds. “Nu hang ik.” Met de rug van zijn hand wiste hij het koude zweet van zijn voorhoofd.

Naast de spiegelglazen toegangsdeuren van het gebouw zag hij in een onnatuurlijke houding Charlotte Zevenaar liggen, een zestienjarige roodharige welgevormde schone. Ze lag in een granieten plantenbak op een bed van geknakte Canna Kreta's, de vlamkleurige bloemen waren vrijwel ongeschonden.

Aan de grond genageld door de confronterende aanblik kon hij niets anders dan staren naar Charlottes ontzielde lichaam. Hoog in de lucht klonk het ijzige gekrijs van ruziënde meeuwen. Hij verborg zich achter een stapel betonplaten. De mannen in de witte pakken hadden hem niet in de gaten en liepen zwijgend de kantoortoren in. Het merkwaardige gevoel be kroop hem naar een filmset te kijken, alsof de plaats delict zorgvuldig door een filmcrew was geënceneerd: Charlottes mosgroene jurkje dat perfect complementeerde met haar rode krullen en de vlamkleurige bloemen van de Canna Kreta's, de aarzelende morgenzon die onwerkelijk glinsterend werd weerkaatst in de spiegelglazen toegangsdeuren en de gapende wond op haar rechterslaap die er

met veel precisie door een grimeur op leek aangebracht. Ieder moment kon er een droge houten klap klinken, waarna een regisseur ‘Actie!’ zou roepen om de *take* in gang te zetten. Hij sloeg zich hard in het gezicht en voelde zijn wang venijnig nagloeien.

De twee mannen in witte pakken kwamen de kantoortoren weer uitgelopen. Eén van hen droeg een lichtgroen laken, waarmee ze samen geroutineerd Charlottes lichaam afdekten.

Op dat moment kwam met gierende banden een wit bedrijfsbusje het bouwterrein opgereden. *Aannemersbedrijf Zevenaar krijgt alles voor elkaar* stond er in sierlijke letters op de zijkant. Het busje stopte vlak voor het zorgvuldig gespannen rood-witte lint. Henk Zevenaar, een zwaarlijvige bouwvakker van middelbare leeftijd, stapte uit de wagen, trok het lint kapot en duwde de mannen in witte pakken ruw opzij.

“Vuile klootzak, waar zit je!” schreeuwde hij over het desolate bouwterrein. “Al vlucht je naar het einde van de wereld, jij bent voor mij!”

Jonathan kroop nog verder weg achter de opgestapelde betonplaten. Henk liep naar Charlotte en trok het laken van haar af. Hij boog zich over zijn dode dochter heen en pakte met beide handen haar geschonden hoofd vast. Vechtend tegen zijn tranen beet hij hard op zijn vlezige onderlip. De mannen in witte pakken grepen hem bij de schouders vast en probeerden hem in het belang van het onderzoek te kalmeren. Hij rukte zich schreeuwend los: “Die schoft zal nooit meer rust in zijn lijer hebben!”

Jonathan krabde nerveus over het litteken op zijn wang, draaide zich resoluut om en vluchtte tussen de stapels bouwmaterialen terug naar het elektriciteitshuisje. Hij sprong in de Volvo 340 en zag in de achteruitkijkspiegel twee politiewagens met loeiende sirenes in de richting van het kantorencomplex rijden. Hij greep het stuur stevig vast alsof hij naar houvast zocht. De politiewagens scheurden in volle vaart het bouwterrein op. Hij draaide de contactsleutel om en reed vol gas weg van de plaats delict, een wolk van stof en zand stoof op.